№ 9 Łuck, dnia 31 października 1927 r. Rok VII

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WOŁYŃSKIEGO.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Łuck, Urząd Wojewódzki Wołyński.

Cena numeru pojedyńczego wynosi 50 groszy. Dziennik wysyłany będzie po wpłaceniu kwartalnej prenumeraty. Sejmiki Powiatowe, Urzędy Gminne i Magistraty otrzymywać będą Dziennik Urzędowy w Starostwach, natomiast należytości za prenumeratę wpłacać należy w miejscowej Kasie Skarbowej na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych (Dział II § 7 poz. 1). Pokwitowania Kas na wpłacone z powyższego tytułu sumy, należy składać w Starostwie celem przesłania tychże Urzędowi Wojewódzkiemu. Dziennik Urzędowy przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i wymienionych instytucji. Opłata za wyraz 30 groszy. Za ogłoszenia o zgubionych dokumentach 3 złote od osoby. Za rejestracje stowarzyszeń 5 złotych. Należytości z powyższego tytułu wpłacać należy również do miejscowych Kas Skarbowych

Treść:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

130.

Pismo okólne

Wojewody Wołyńskiego

z dn. 15 września 1927 r. Nr. 15551-Adm-27

w sprawie stanu sanitarno-porządkowego na Wołyniu.

Do

Panów Starostów Województwa Wołyńskiego (wszystkich), Pana Komendanta Wojewódzkiego Policji Państw. i Panów Prezydentów miast: Kowla, Łucką i Równego.

Pan Minister Spraw Wewnętrznych stwierdza na podstawie poczynionych przez siebie spostrzeżeń, że akcja, mająca na celu podniesienie sanitarnego i estetycznego poziomu kraju, nie posunęła się wydatnie naprzód.

Wobec tego Pan Minister w reskrypcie z dnia 7.IX 1927 r. L. Min. 374-27 oświadcza i poleca co następuje:

„Powtarzam jeszcze raz, że akcji podniesienia zdrowotnego i estetycznego stanu miast, miasteczek i wsi nie traktuję jedynie jako ubocznej akcji hygienicznej, ale uważam ją za potężny środek, dążący

do podniesienia samopoczucia obywatelskiego u społeczeństwa oraz autorytetu administracji i jej organów wykonawczych. W ciągu ostatniego półrocza robiłem wszystko możliwe celem osiągnięcia jaknajbardziej wydatnych rezultatów. Stwierdzam, że nie znalazłem dostatecznego zrozumienia ważności tego zagadnienia, wobec czego postanowiłem chwycić się środków gwałtowniejszych. Żądam rzeczy prostych i możliwych do wykonania, ale żądam ich bezwzględnie. Wprowadzenie mandatów karnych na całym obszarze Rzeczypospolitej daje nową skuteczną broń w ręce władz administracyjnych i organów policyjnych. Dzień 1 października r. b. uważam jako ostateczny termin dla poprawienia niedbalstwa, niezaradności i braku energji. Streszczam jeszcze raz moje wymagania: a) w miastach i miasteczkach—porządek na placach, ulicach i podwórzach domów w szczególności obok studzien; czysty wychodek i zamykany śmietnik w każdym domu; szczególna czystość w obrębie hoteli i restauracji; b) po wsiach: czystość na ulicach, podwórkach i obok studzien, czysty wychodek w każdym domu, c) urzędy publiczne winny świecić przykładem czystości i porządku.

Po 1 października r. b. w razie stwierdzenia nieporządków przezemnie osobiście bądź też przez lotne Komisje, które będę wysyłał niezależnie od własnych wyjazdów inspekcyjnych, będę to traktował jako stwierdzony brak energii i niedołęstwa właściwych władz administracyjnych, i organów policyjnych a adnośnych urzędników względnie funkcjonarjuszy będę usuwał w trybie art. art. 116, 62 względnie 54 ustawy o państwowej służbie cywilnej".

W związku z powyższem tudzież reskryptami Urzędu Wojewódzkiego z 3 VI.1927 r. L. 9431-Adm-27 z 21.VI 1927 r. L. 10243-Adm-27 i z 25.VIII. 1927 r. L. 14391-Adm.27 wzywam jeszcze raz Panów do traktowania w powyzszy sposób zagadnienia porządku i czystości.

Wojewoda
(—) w-z. *Dziewałtowski-Gintowt*

131

Okólnik

Wojewody Wołyńskiego Nr. 36.

z dnia 10 października 1927 r. (L. 4720/Pr.)

w sprawie opłat stemplowch od pokwitowań kas skarbowych.

Do

Wszystkich Panów Starostów Województwa Wołyńsk.

Okólnikiem z dnia 13 września b. r. Nr. DPO. 8478 Ministerstwo Skarbu udzieliło następującego wyjaśnienia:

W myśl art. 151 i 161 u. o. s. opłata stemplowa od świadectwa może być uiszczona nietylko za pomocą znaczków stemplowych, lecz także gotówką w kasie skarbowej.

Jeżeli do podania (w szczególności do podania o wydanie świadectwa) załączono pokwitowanie kasy skarbowej z uiszczenia opłaty stemplowej od podania wzgl. od świadectwa, to celem obliczenia wysokości opłaty od podania nie liczy się owego pokwitowania jako załącznika, gdyż wyraźne lub milczące oświadczenie petenta, iż uiścił w kasie skarbowej opłatę od podania wzgl. od świadectwa, jest na mocy punktu 1 art. 142 u. o. s. wolne od opłaty, jako „wiadomość udzielona w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu".

Jeżeli więc np. do podania załączono trzy załączniki, z których jednym jest wyżej określone pokwitowanie kasy skarbowej, to należy tytułem opłaty przewidzianej w punkcie 2 art. 145 uiścić tylko 1 zł. (t. j. dwa razy po 50 gr.), a nie 1 zł. 50 gr.

Powyższe podaję, na zasadzie okólnika Nr. 167 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z 19 września b. r. Nr. OB. 3194-27 do wiadowości i stosowania.

Wojewoda
(—) *Wł. Mech.*

132.

Pismo

Wojewody Wołyńskiego

z dn. 3 listopada 1927 r. (L. 16128 Adm.

w przedmiocie poświadczenia obywatelstwa i zezwolenia na nabycie obywatelstwa obcego.

Do

Wszystkich Panów Starostów Województwa Wołyńsk.

Na skutek okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 161 z dnia 14 września 1927 r. L. AC. 8278-27-Zwoln. R., oznajmiam i zarządzam, co następuje:

I. Poświadczenie obywatelstwa, którego wzór (Nr. 1) ustaliło rozp. z dnia 7.VI.1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320), zawiera w ostatnim ustępie postanowienie, że traci ono ważność po upływie trzech lat od dnia, wymienionego w dacie wys awienia.

Ograniczenie ważności poświadczenia obywatelstwa do pewnego czasokresu było w czasie wydania wspomnianego rozporządzenia i później uzasadnione z uwagi na masowy objaw zmiany obywatelstwa w szczególności wskutek opcji na podstawie traktatów międzynarodowych.

Ograniczenie to miało zatem na celu najdalej idące zmniejszenie możności nadużyć przez osoby posiadające takie poświadczenia, które nabyły później obywatelstwo obce. Obecnie po upływie terminów opcyjnych i ustalenia się stosunków w dziedzinie obywatelstwa, obawa nadużyć zmnieszyła się do minium, wobec czego odpada konieczność ograniczenia ważności poświadczeń do pewnego terminu.

W przyszłości należy zatem wystawiać poświadczenia obywatelstwa z opuszczeniem zdania, o którem mowa na wstępie, wobec czego ostani ustęp wzoru poświadczenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Poświadczenie to zapisane jest we właściwym rejestrze pod. L. B . . . . . ".

Z chwilą otrzymania wiadomości o nabyciu obywatelstwa obcego przez osobę w poświadczeniu wymienioną zgodnie z obowiązującymi w Polsce przepisami i sprawdzenia tej wiadomości, Urząd Wojewódzki unieważni poświadczenie i zarządzi zwrot jego w ewentualnem porozumieniu z właściwą placówką konsularną.

Unieważnienia poświadczeń obywatelstwa będą ogłaszane w „Monitorze Polskim" zbiorowo dwa razy do roku, a mianowicie z początkiem stycznia i lipca każdego roku. Wykaz unieważnionych poświadczeń zostanie równocześnie przedłożony Ministerstwu Spraw wewnętrznych w celu zakomunikowania go Min.

Spraw Zagranicznych. W wykazie wymieni się imę i nazwisko danej osoby, datę i miejsce jej urodzenia, imiona rodziców oraz liczbę i datę poświadczenia unieważnionego.

Wydatek połączony z ogłoszeniem wykazu unieważnionych poświadczeń będzie pokryty z budżetu Min. Spraw Wewn. Dział II, § 8 „Inne wydatki".

II. Wspomniane rozporządzenie przewiduje termin ważności również dla poświadczeń o braku przeszkód do nabycia obywatelstwa obcego przez obywatela polskiego (wzór № 3), a mianowicie termin jednoroczny.

Dotychczasowa praktyka wykazała, że ograniczenie ważności tego rodzaju poświadczeń z jednej strony jest uciążliwe dla interesowanych, z drugiej strony zaś nie osiąga celu.

Interesowani bowiem w rzadkich tylko wypadkach nabyć mogą obce obywatelstwo przed upływem jednego roku, a to z przyczyn od nich niezależnych i zmuszeni są starać się o przedłużenie ważności poświadczeń, zwłasza, jeżeli obce państwo uzależnia nadanie obywatelstwa od ważnego zwolnienia z obywatelstwa polskiego. Ponadto zauważyć należy, że obywatel polski, nie obowiązany do służby wojskowej, przez sam fakt nabycia obywatelstwa obcego traci obywatelstwo polskie, chociażby nie posiadał wspomnianego poświadczenia, i że niektóre obce państwa nie respektują terminu ważności, a nawet nie interesują się sprawą utraty obywatelstwa, posiadanego poprzednio przez osobę, którą naturalizują.

Z uwagi na powyższe należy w przyszłości wystawiać poświadczenia o braku przeszkód do nabycia obywatelstwa obcego dla osób nie obowiązanych do służby wojskowej z opuszczeniem terminu ważności tego poświadczenia.

Ostatni ustęp przepisanego we wspomnianem wyżej rozporządzeniu wzoru (№ 3) poświadczenia otrzyma następujące brzmienie:

„Poświadczenie niniejsze zapisane jest we właściwym rejestrze pod liczbą bieżącą . . . . "

O ile chodzi o osoby obowiązane do czynnej służby wojskowej zauważa się, że obowiązuje w całej pełni przepisany rozp. z dn. 21.III 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 252) wzór poświadczeń (№ 39).

Wojewoda
(—) Wł. Mech.

133.

Pismo okólne
Wojewody Wołyńskiego

z dn. 3 listopada 1927 r. Nr. 17991-Adm.

w sprawie legalizacji dokumentów sporządzonych zagranicą

Do

Panów Starostów Województwa Wołyńskiego P. Komendanta Wojewódzkiego Policji Państwowej i P.P. Prezydentów miast Kowla, Łucka i Równego.

Wszelkie akta i dokumenty obywateli polskich i cudzoziemców, zdziałane zagranicą, posiadają moc dowodową, jeżeli zostały sporządzone według form, używanych w odnośnem państwie.

Wspomniane akta i dokumenty mogą być więc używane względnie wciągnięte do właściwych ksiąg w Polsce dopiero po stwierdzeniu ich zgodności z prawem odnośnego państwa obcego.

W myśl zasady, ustalonej przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, do stwierdzania zgodności aktu z prawem państwa obcego i legalizowania podpisów władz obcych powołane są *poselstwa względnie konsulaty polskie, mające swe siedziby w odnośnych państwach,* a nie przedstawicielstwa tych państw w Polsce. Ponieważ stwierdzono, że władze polskie przyjmują niejednokrotnie akta, zaopatrzone w klauzule legalizacyjne poselstw lub konsulatów państw obcych w Polsce, w szczególności Poselstwa Sowieckiego w Warszawie, za sporządzone zgodnie z prawem tych państw, zwracam uwagę na wyżej przytoczoną zasadę w sprawie legalizacji dokumentów, sporządzonych zagranicą. Nadmieniam przytem, że ewentualne poświadczenie na wspomnianych aktach i dokumentach formułki legalizacyjnej przedstawicielstwa obcego w Polsce przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie dotyczy również kwestji zgodności aktu lub dokumentu z prawem państwa obcego, lecz tylko autentyczności podpisu i pieczęci przedstawicielstwa tego państwa.

Wojewoda
(—) Wł. Mech.

134.

Pismo
Urzędu Wojewódzkiego

z dnia 29 października b. r. Nr. 9348-Sm.

w sprawie zatwierdzania uchwał związków komunalnych.

Do

wszystkich przewodniczących Wydz. Pow., Prezydentów miast Kowla i Równego oraz burmistrza m. Łucka.

Uchwały, określające wysokość dodatków do podatków i opłat państwowych, powinny zarządy związków komunalnych w myśl § 1 rozp. Min. Spr. Wewn z dn. 18.III 1924 r. (Dz. Ust. Nr. 31, poz. 317)— udzielać do wiadomości organom, powołanym do wymiaru odnośnych danin państwowych przynajmniej na miesiąc przed rozpoczęciem okresu budżetowego, przyczem—o ile chodzi o uchwały, podlegające zatwierdzeniu władzy nadzorczej, — ma być do zawiadomienia tego dołączony dowód zatwierdzenia tychże uchwał.

Ponieważ do uchwał podatkowych związków komunalnych, podlegających zatwierdzeniu władzy nadzorczej, powinien być między innemi dołączony preliminarz budżetowy odnośnego związku, przeto zwykłe uchwały tego rodzaju są rozpatrywane przez władzę nadzorczą równocześnie z przedłożonym jej do zatwierdzenia preliminarzem budżetowym.

W konsekwencji jednakże uchwały związków komunalnych o poborze dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych nie zawsze mogą być właściwym władzom wymiarowym podane do wiadomości w takim terminie, ażeby mogły one być uwzględnione przy wymiarze opłat państwowych. Komplikuje to wymiar tych opłat i opóźnia, jeśli nie udaremnia pobór dodatków przez związki komunalne.

Dla usunięcia tych złych skutków Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu okólnikiem Nr. 173 z dn. 6 b. m.

Nr. III S. W. 5246 27 zarządził, ażeby uchwały związków komunalnych, dotyczące dodatków, wymienionych w poprzednim ustępie, zatwierdzane były przez władzę nadzorczą nawet przed otrzymaniem przez nią preliminarzy budżetowych tychże związków, o ile tylko władza nadzorcza stwierdzi, iż dodatki te w tejże wysokości pobierane były przez odnośne związki w poprzednim roku budżetowym, gdy więc stanowią one niejako już normalne, z roku na rok się powtarzające, źródło dochodowe tychże związków.

Taki sam tryb postępowania mogą władze nadzorcze stosować odnośnie do zatwierdzenia uchwał w sprawie podwyższenia dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego w myśl przepisów ustępu drugiego art. 14 ustawy z dn. 15.VI 1923 r. (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 505), o ile dodatki te wedle podwyższonej normy były już pobierane w latach poprzednich, a władza nadzorcza na podstawie znajomości warunków lokalnych nie będzie miała wątpliwości co do konieczności dalszego poboru tych podwyższonych dodatków.

Zechcą Panowie Przewodniczący podać powyższe do wiadomości podległym związkom komunalnym i wydać w przedmiocie poboru dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych na rzecz gmin miejskich niewydzielonych tudzież w przedmiocie podwyższenia normy dodatków komunalnych do państwowego podatku gruntowego na rzecz gmin wiejskich i ew. miejskich niewydzielonych zostały powzięte i zatwierdzone przed 1 grudnia r.b., a w latach następnych przed 1 listopada.

W tymże terminie winne być przedłużone Urzędowi Wojewódzkiemu do zatwierdzenia uchwały w sprawie poboru wymienionych dodatków komunalnych na rzecz powiatowego związku komunalnego i miasta wydzielonego.

Przy tej sposobności zwraca się uwagę na postanowienia ust. 7 § 1 Rozporządzenia II Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz. Ust. Nr. 31/24, poz. 317) w sprawie terminu powzięcia uchwał w przedmiocie pobierania dodatków od świadectw przemysłowych.

Za Wojewodę
Twerdochlib
wz. Naczelnika Wydz. Samorządowego

135.

Rozporządzenie
Wojewody Wołyńskiego

z dnia 10 września 1927 r. № 8270-Sm.

w sprawie ułożenia i naprawy chodników w m. Łucku.

Na mocy postanowień § 6 Rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 21.III.1921 r. o organizacji władz administracyjnych II instancji na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze 12.X.1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 39 poz. 235) zgodnie z przepisami z art. 110 ustawy miejskiej rosyjskiej Sm. z 1892 r. zatwierdzam uchwałę Nr. 11 Magistratu m. Łucka z dn. 25-go sierpnia 1927 r. prot. Nr. 34, powziętą na podstawie art. 108 powołanej ustawy miejskiej w sprawie ułożenia i naprawy chodników w m. Łucku i zarządzam co następuje:

Właścicieli, dzierżawców i użytkowników domów, placów, ogrodów i t. p. w m. Łucku wzywa się do wykonania, ułożenia i naprawy chodników (trotuarów) w terminie do dn. 15 listopada 1927 r. na niżej wymienionych warunkach ustanawiających rodzaj materjałów i wymiary układanych i naprawianych chodników:

1. na ulicach: Jagiellońskiej, T. Kościuszki od Jagiellońskiej do domu Wajsmana z jednej i do ul. Mącznej z drugiej strony, Dominikańskiej—począwszy od nowych chodników do ul. Katedralnej i placu Bazyljańskiego, Królowej Jadwigi z lewej strony do ul. Katedralnej, J. Piłsudskiego z obu stron począwszy od ogrodu i sadyby B-ci Drykierów do sadyby Korczemnego, oraz uliczki wiodącej do domu Stowarzyszeń Polskich i ul. Bernardyńskiej, chodniki winne być ułożone z krawężnikami. Szerokość chodników wskaże Wydział techniczny Magistratu.

2. Na ulicach T. Kościuszki począwszy od ul. Mącznej i wiodącej do elektrowni, Piłsudskiego począwszy od sadyby Korczemnego i uliczki wiodącej do D. St. P. do stacji kolejowej Łuck, oraz Aleje Bolesława Chrobrego, Dominikańskiej począwszy od ul. Katedralnej do końca tej ulicy, Berka Joselewicza, Karaimskiej, Wesołej, Sienkiewicza, Ks. Skorupki, Unji Lubelskiej w części zabrukowanej, Szewczenki, Czerwonego Krzyża, Kumowskiej, Szerokiej, Karmelickiej, Pobrzeże, Traugutta, Dolnej, 3-go Maja, Mickiewicza, Gnidawskiej, Polnej, Długosza, chodniki winne być ułożone na szerokość od rynsztoku do linji domów (regulacyjnej linji chodników).

3. Na pozostałych ulicach niezabrukowanych chodniki winne być wykonane z płyt betonowych z obu stron ulicy o szerokości 1,20 mtr.

4. Istniejące już chodniki z płyt betonowych, lub drewniane, znajdujące się w dobrym stanie mogą pozostać, lecz o ile taki chodnik jest niższy jak 25 cm. ponad bruk, licząc od rynsztoka, musi być przełożony i podwyższony zapomocą podsypania piaskiem.

Ta sama wysokość ponad bruk jest obowiązująca i dla nowych chodników.

5. Powyższe roboty winne być wykonane ściśle według wskazówek Wydziału Technicznego Magistratu, który udzielać będzie na każde żądanie zainteresowanych stron wszelkiego rodzaju informacji dotyczących sposobu, porządku i szerokości układania chodników.

6. Stałe utrzymywanie chodników tak nowoułożonych jak i starych w odpowiednim stanie, ciąży na właścicielach odnośnych posesji, względnie dzierżawcach i użytkownikach.

7. Winni niestosowania się do niniejszego zarządzenia będą pociągnięci do odpowiedzialności sądowej z art. 138 K. K., zaś roboty układania chodków zostaną wykonane przez Magistrat na ich koszt z doliczeniem kosztów nadzoru technicznego.

8. Zarządzenie niniejsze dotyczy właścicieli, dzierżawców i użytkowników wszystkich realności w mieście i na przedmieściach, tak prywatnych, jak i rządowych.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wojewoda
(—) Wł. Mech,

136.

Rozporządzenie

Wojewody Wołyńskiego

z dnia 13 października 1927 r.

w przedmiocie ustanowienia targów i jarmarków w Kołodnem, gm Zarudzieńskiej, pow. Krzemienieckiego

Na podstawie § 6 i 17 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 marca 1921 r. o organizacji Władzy Adm. II instancji (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 235), oraz art. 63 punkt 5 i art. 82 punkt 5 rosyjskiej ustawy o instytucjach ziemskich (T. II Zb. Pr. Ros. wyd 1892 r.) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się w Kołodnem, gm. Zarudzieńskiej, pow. Krzemienieckiego stałe targi i jarmarki produktami gospodarstwa wiejskiego przedmiotami codziennego użytku i zwierzętami domowemi we czwartek każdego tygodnia.

§ 2. Sprzedaż zwierząt domowych odbywać się będzie na targowicy specjalnie na ten cel urządzonej kosztem gminy i pod stałym nadzorem lekarza lub felczera weterynaryjnego.

§ 3. Za korzystanie z targowicy Zarząd gminny pobierać winien opłaty targowe w wysokości ustalonej przez Radę Gminną, stosownie do art. 27 — 28 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 94, poz. 747), a zatwierdzonej przez Wydział Powiatowy w myśl art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31 sierpnia 1926 r. (Dz. Ust. Nr. 91, poz. 527).

Wpływ z opłat przeznacza się na utrzymanie targowicy i ogólne wydatki weterynaryjne gminy.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia ogłoszenia.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia poleca się Staroście w Krzemieńcu.

Wojewoda
(—) *Wł. Mech.*

137.

Rozporządzenie

Wojewody Wołyńskiego

z dnia 11 października 1927 r. Nr. 7027/Rol.

w sprawie zwalczania zarazy pryszczycy.

Wobec wybuchu zarazy pryszczycy w dniu 6-go października b. r. w mieście Kowlu, rozporządzenie moje z dnia 28 września b. r. Nr. 6711/Rol. rozciągam na miasto Kowel gminę Sta e Koszary i gminę Lubitowską.

Wojewoda
(—) *Wł. Mech.*

138.

Rozporządzenie

Wojewody Wołyńskiego

z dnia 29 października 1927 r.

w sprawie zwalczania zarazy pryszczycy.

Wobec wybuchu zarazy pryszczycy w dniu 26 października w folwarku Luboml, gminy Luboml, powiatu Lubomelskiego, na podstawie § 6 Rozp. Rady Ministrów z dnia 21.III.1921 r., o organizacji władz Administracyjnych II instancji (Dz. U. Nr. 39, poz. 235 z 1921 r.), oraz art. 1123 i 1139 Ust. Lek. (Zb. Pr. b. Ces. Ros. Tom XIII wyd. z 1905 r.) i § 13 Postanowień obowiązujących do tej ustawy, zarządzam, co następuje:

1. Na folwark Luboml rozciąga się zarządzenie Urz. Woj. Woł. z dn. 3.III.1926 r. Nr. 1851/Rol.

2. Celem rychłego stłumienia zarazy pryszczycy i położenia tamy dalszemu jej szerzeniu się, ogłaszam całą gminę Lubomelską i miasto Luboml za zapowietrzone tą zarazą. Na drogach u wejścia do zapowietrzonego folwarku należy ustawić tablice z napisem „zaraza pryszczyca". Wyprowadzanie, przeprowadzanie i wprowadzenia zwierząt racicowych, także drobiu, oraz wywóz paszy objętościowej z zapowietrzonego folwarku wzbrania się aż do odwołania. Celem należytego dopilnowania powyższego zarządzenia Urząd Gminy winien postawić na drogach u wejścia do zapowietrzonego folwarku specjalne warty.

3. Do czasu wygaśnięcia zarazy zamykam targi i jarmarki w mieście Luboml, oraz pokazy zwierząt racicowych na całym terenie powiatu.

4. Wywóz zwierząt racicowych zagranicę Państwa zabrania się z całego powiatu Lubomelskiego do czasu wygaśnięcia zarazy. Otwarcie tego wywozu nastąpi dopiero po wydrukowaniu wykazu chorób zaraźliwych zwierzęcych w Monitorze Polskim, w którym dany powiat nie będzie uwidoczniony (Rozp. Min. Rol. z dn. 21.XI.1925 r. Nr. 2922 W. I.). Wywóz zwierząt racicowych do rzeźni na natychmiastowy ubój, oraz paszy objętościowej z zapowietrzonej gminy i miasta do innych powiatów W. W. i Województw może być dopuszczony tylko z osiedli wolnych od zarazy, po uprzedniem zezwoleniu Urzędu Wojewódzkiego.

5. Dla potrzeb miejscowej ludności mogą być wprowadzone zwierzęta racicowe, z zapowietrzonej miejscowości, z zagród wolnych od zarazy, kryte prócz świadectw pochodzenia także zezwoleniem odnośnego państw. lek. wet., bezpośrednio do rzeźni na natychmiastowy ubój.

6. Zabraniam do czasu wygaśnięcia zarazy pieszegu przepędu lub przewożenia wozami zwierząt racicowych z całego powiatu Lubomelskiego do innych powiatów W. W. i Województw. Zwierzęta racicowe mogą być eksportowane tylko po załadowaniu ich na stacjach kolejowych znajdujących się na terenie powiatu Lubomelskiego.

7. Niestosowanie się do niniejszego rozporządzenia, które wchodzi natychmiast w wykonanie karane będzie z art. 138 K. K.

Wojewoda
(—) *Wł. Mech.*

139

Ruch służbowy

w Urzędzie Wojewódzkim i podległych Urzędach I instancji.

Minister Spraw Wewnętrznych

zwolnił:

Stanisława Targońskiego kierownika Starostwa w Horochowie w VII st. sł. z dn. 31.X na jego własną prośbę;

przeniósł:

Stanisława Rawskiego prow. urz. VII st. sł. ze Starostwa w Łucku do Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę z dn. 10 listopada b. r.

WOJEWODA:

przyjął:

Franciszka Prokopa w charakterze kontraktowego pracownika XII gr. uposażenia z dn. 1.XI-27 r. do Starostwa w Kowlu.

zwolnił:

Marję Wojcikównę prow. urz. XII st. sł. z dn. 31.X r.b. w Starostwie w Kowlu.

Helenę Strzebecką prow. urz. XI st. sł. w Starostwie w Łucku z dn. 31.X na jej własną prośbę.

140.

Ogłoszenie

o założeniu gminnej Kasy Pożyczkowo Oszczędnościowej we wsi Berezołupy gminy Szczurzyńskiej powiatu Łuckiego.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu Statutów gminnych Kas wiejskich Pożyczkowo Oszczędnosciowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118-1924. r. poz. 1069) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1926 r. o statucie normalnym gminnych Kas Pożyczkowo-Oszczędnościowych (Dz. U. R. P. Nr. 35 1926 r. poz. 239), została założona gminna Kasa Pożyczkowo-Oszczędnościowa pod nazwą „Szczurzyńska" z siedzibą w Berozołupach.

Kapitał zakładowy Kasy ustalono w sumie 3,000 złotych Kasa może zaciągać zobowiązania do 20-tu krotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego Kasy.

141.

Ogłoszenie

o założeniu gminnej Kasy Pożyczkowo-Oszczędnościowej w Trościańcu.

Na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rz. P. o organizacji i ustaleniu statutów gminnych Kas wiejskich Pożyczkowo-Oszczędnościowych z dnia 30.XII.1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 118 z 1924 r. poz. 1069 i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13.III 1925 r. o Statucie normalnym gminnych Kas Pożyczkowo-Oszczędnościowych (Dz. U. R. P. Nr. 37 z 1925 r. poz. 239) została założona gminna Kasa Pożyczkowo-Oszczędnościowa w Trościańcu powiat Łucki. Województwo Wołyńskie z kapitałem zakładowym 2,000 złotych. Kasa może zaciągać zobowiązania do dwudziestokrotnej wysokości kapitału zakładowego i zasobowego Kasy.

142.

Ogłoszenie

o założeniu gminnej Kasy Pożyczkowo-Oszczędnościowej w Silnie pow. Łuckiego.

Na zasadzie Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o organizacji i ustaleniu statutów gminnych Kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. R. P. Nr. 118-1924 r. poz. 1069) i Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 13 marca 1925 r. o statucie normalnym gminnych kas pożyczkowo - oszczędnościowych (Dz. U. R. P. № 35-1925 r. poz. 239) została założona gminna Kasa Pożyczkowo-Oszczędnościowa z siedzibą w Silnie; b, Kapitał zakładowy kasy ustalono w sumie 3000 zł.; c) Kasa może zaciągnąć zobowiązania do dziesięciokrotnej wysokości kapitałów-zakładowego i obrotowego Kasy.

143.

Ogłoszenie

Okręg. Urzędu Ziemskiego w Łucku

w przedmiocie rozszerzenia z Urzędu obszaru scaleniowego wsi Kwasów gm. Podberezie pow. Horochowskiego.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Łucku na posiedzeniu swem w dniu 29 lipca 1927 r. postanowiła:

I. Wniosek P. U. Z. w Horochowie w przedmiocie roszerzenia z urzędu obszaru scaleniowego wsi Kwasów gm. Podberezie, pow. Horochowskiego, zatwierdzonego prawomocnem orzeczeniem O. K. Z. w Łucku z dnia 9. VI. 1926r. zatwierdzić:

II. Obszar scalenia wsi Kwasów ustalony orzeczeniem O. K. Z. z dnia 9. VI 26 r. o pow. ok.-1114 ha rozszerzyć, włączając grunta o pow. ±54 ha, składających się i położonych w granicach:

1) ± 205 ha użytków leśnych nabytych w r. 1903 przez II Kwasowskie T wo 94 gospodarzy od Grzegorza Babija w granicach: z północy grunta wsi Ochłopów, ze wschodu droga ze wsi Ochłopów do wsi Kwasów, stanowiąca zewnętrzną granicę zatwierdzonego obszaru scalenia gruntów wsi Kwasów, z południa: grunta zakupione z maj. Kwasów wł. Wł. Antonowicza z gruntami maj. Kwasów; z lasem nabytym od M. Babija przez 34 gospodarzy wsi Kwasów w 1920 r z gruntami Grzegorza Szczetiłowa, z dz. III zatwierdzonego obszarem scalenia i z gruntami kol Krzyżewo, z zachodu z lasem tegoż II Kwasowskiego T-wa 94 gospodarzy nabytego przez kol. Krzyżewo.

2) ± 13 ha użytków leśnych, nabytych w 1920 r. przez 34 gospodarzy od M. Babija w granicach: z północy wyżej cytowany las II Kwasowskiego T wa 94 gosp., ze wschodu grunta maj. Kwasów wł. Wł. Antonowicza, z południa grunta maj. Kwasów własn. M. Babija z zachodu grunta G. Szczetiłowa.

3) ± 28 ha użytków rolnych zakupionych przez poszczególnych uczęstników scalenia od Wł. Antonowicza w granicach: z północy las II Kwasowskiego T-wa 94 gosp. ze wschodu zewnętrzna granica, zatwierdzonego obszaru scalenia, z południa i z zachodu grunta maj. Kwasów, Wł. Antonowicza.

4) ± 8 ha użytków rolnych, zakupionych przez poszczególnych uczęstników scalenia od M. Bobija, w granicach ze wschodu g. maj. Kwasów wł. M. Bobija z południa b. granica ces austr. i z zachodu granica zewnętrzna zatwierdzonego obszaru scalenia Dz. II.

Okręgowy Urząd Ziemski.

144.

Ogłoszenie

Okr. Urz. Ziemskiego

w przedmiocie wdrożenia postępowania scaleniowego odnośnie gruntów wsi Sergijówki gm. Buhryń, pow. Rówieńskiego.

Okręgowy Urząd Ziemski w Łucku podaje do publicznej wiadomości, że Okręgowa Komisja Ziemska w Łucku na posiedzeniu swem w dniu 30. VII. 1927 r. postanowiła:

I. Wniosek właściciela i posiadaczy gruntów wsi Sergijówki, gm. Buhryń, pow. Rówieńskiego, w przedmiocie wdrożenia postopowania scaleniowego, zbadany przez Komisarza Ziemskiego w dn. 18 VI. 27 r.—zatwierdzić.

II Ustalić obszar scalenia obejmujący: 1) grunta jednej jednostki administracyjnej wsi Sergijówka, o obszarze 675,280 ha, składającej się wyłącznie z gruntów nabytych przy pomocy b. Banku Włościańskiego—do tejże jednostki należących grunta cerk. parafji prawosławnej. Posiągwa-Miatyńskiej ok. 11 ha, 2) część jednostki administracyjnej wsi Miatyń, gm Buhryń, pow. Równe, ok. 2 ha gruntów nadziałowych — w dwuch działach położonych i w granicach: dz. I — z północy — częściowo grunta ukazowe mieszk. wsi Miatyń, oraz pocerk. własność Państwa, od wschodu z gruntami mieszkańców wsi Aleksiejówki, od południa częściowo z gruntami wsi Posiągwa, grunta własn. wsi Tajkury, oraz dalej od południa i południo zachodu z gruntami maj. Tajkury—rozparcelowanym w 1922 r. z tytułu reformy rolnej, przy parce-

lacji osadn. wojsk. tegoż maj. St. Hulanickiego lasy przylegają dalej od zachodu, zaś od północo zachodu grunta wyżej wymienionej wsi Miatyń Dz. II od północy z gruntami wsi Posiągwa, grunta Gajewskich, grunta cerk. par. Posięgwa-Miatyń, oraz z gruntami tejże wsi Michałówki. od południowego wschodu i południa za rzeką grunta wsi Nowostawce i komasującej się wsi Nowosiółki pow. Zdołbunowskiego, od zachodu przylegają grunta maj Zakrzewszczyzna z dóbr dawniej St. Hulanickiego.

Okręgowy Urząd Ziemski.

145.

Ogłoszenie.

o otrzymaniu tytułu oraz prawa wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego przez Rudolfa Niznera.

Inż. mierniczy **Rudolf Nizner** zamieszkały w Równem przy ul. 13 Dywizji Nr. 24 dekretem z dnia 21 grudnia 1926 r. L. RP.I.13428 otrzymał tytuł oraz prawo wykonywanie zwrotu mierniczego przysięgłego w dniu 18 stycznia br. złożył przysięgę.

146.

Ogłoszenie.

o otrzymaniu tytułu oraz prawa wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego przez Kosmulskiego Lucjana.

Kosmulski Lucjan zamieszkały w Kowlu przy ul. Strzeleckiej 12 dekretem z dn. 10.I 26. L. RP.I. 13767 otrzymał tytuł oraz prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego i w dn. 28.III.1927 r. złożył przepisaną przysięgę.

147.

Ogłoszenie.

w sprawie odszkodowań wypłacanych przez Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki rodzinom żołnierzy Armji Amerykańskiej poległych w Wojnie Światowej.

W sprawie odszkodowań wypłacanych przez Rząd Stanów Zjednoczonych Ameryki rodzinom żołnierzy Armji Amerykańskiej poległych w wojnie światowej podaję do wiadomości, że na podstawie obowiązującego obecnie regulaminu Biura Weteranów Stanów Zjednoczonych Ameryki podania osób, które były zależne materjalnie od poległych na wojnie, ewentualnie zmarłych z powodu wypadków podczas służby w wojsku Stanów Zjednoczonych, mogą być przedkładane dyrekcji Biura Weteranów Stanów Zjednoczonyoh w Waszyngtonie jedynie przed upływem lat dziesięciu od daty śmerci danego żołnierza. Zatem w r. 1928 ulegną przedawnieniu niezgłoszone pretensje tego rodzaju wynikłe wtkutek wypadków podczas wojny światowej.

O wypłatę odszkodowania wojennego mogą się ubiegać: żona, o ile nie wyszła zamąż ponownie, dzieci, matka lub ojciec, pasierby, nieślubne lub adoptowane dzieci poległego, ewentualnie zmarłego w związku ze służbą w wojsku Stanów Zjednoczonych.

Wobec powyższego osoby zainteresowane, które dotychczas nie zgłosiły swych pretensyj winne w interesie własnym zgłosić swe podania bezpośrednio do:

„U. S. Weterana Bureau Waschington, D. C.“ lub też należycie ostemplowane do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Podanie wstępne może być w formie zwykłego listu, w języku polskim. W podaniu należy wyszczególnić imię i nazwisko danego żołnierza, nazwę miejscowości w Stanach Zjednoczonych Ameryki z której wstąpił do służby w wojsku i o ile możliwe rodzaj broni i ewentualnie dokładny adres wojskowy.

Powyższe nie dotyczy spraw będących w toku załatwienia lub załatwionych.

Wojewoda
(—) Wł. Mech.

148

Obwieszczenie

o udzieleniu exequatur D-wi Józefowi Neumannowi konsulowi honorowemu Królestwa Węgier.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej udzielił 29 września 1927 r. „exequatur“ D-wi Józefowi Neumannowi, konsulowi honorowemu Królestwa Węgier na obszar województw: Lwowskiego, Tarnopolskiego, Stanisławowskiego i Wołyńskiego z siedzibą we Lwowie.

149

Obwieszczenie

o udzielenie exequatur Janowi Jerzemu Trajanowi Gallinowi upełnomocnionemu konsulowi Królestwa Rumunji.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej udzielił dnia 2 września 1927 r. „exequatur“ Janowi Jerzemu Trajanowi Gallinowi upełnomocnionemu Konsulowi Królestwa Rumunji na obszar województw: Lwowskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Krakowskiego i Wołyńskiego z siedzibą we Lwowie.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Zagubione paszporty i dokumenty.

Unieważnia się następujące zagubione lub skradzione dokumenty:

D-r **Baleya** Stanisław zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Dubieńskie dn. 9. X. 1926 r. Ser. B. № 185280 I. p. rej 1302 wzór Nr. 1.

Bortnikow Longin zgubił kartę azylu wydaną przez Starostwo Włodzimierskie w dn. 16. XII. 1923 r. Nr, 7/2234.

Dobrowolski Rafał zgubił akt uznania obywatelstwa, wydany przez Starostwo w Dubnie z dn. 6 maja 1923 r. L. 2353-I. Ł. rej. 231.

Kraszewski Andrzej mieszk. wsi Boruchów gm. Poddębce zgubił książeczkę wojskową wydaną w 1923 r. przez P. K. U. Łuck.

Krzyżanowska Leontyna nauczycielka w kolonji Horochoryn pow. Łuckiego zgubiła Legitymację urzędową wydaną przez Kur. Okr. Szk. Woł. w roku 1924 Nr. 26.

Mencel Mirosław roczn. 1885 zgubił książeczkę wojskową wydaną w 1923 r. przez P. K. U. Łuck.

Michałowski Klemens zgubił dowód osobisty z dn. 15 go maja 1923 r, Nr. 10996 Ser, 324884 i akt uznania obywatelstwa z dn. 17 stycznia 1923 r. N 567-II-23 rej. 1255 wydane przez Starostwo Łuckie.

Oreszczuk Orczyszka Teodozy mieszkaniec wsi Mokre gm. Warkowicze pow Dubieńskiego roczn. 1883 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Dubno dn. 8 IV.1923 r.

Paszkowska Tekla zgubiła zaświadczenie na prawo przebywania w pasie granicznym wydane przez Starostwo Rówieńskie w dniu 10 marca 1922 r. za Nr. 576.

Pietruszyn Onisim zgubił zaświadczenie tożsamości wyd. przez Urząd Gminy Sijańce, pow. Zdołbunowskiego w dn. 5 lutego 1927 L. 16.

Richter Falik zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Łuckie dn. 12 października 1923 r. za Nr. 12814 Ser. 345725.

Sender-Gejfman Aleksander zgubił paszport zagraniczny wydany przez Konsulat R. P. w Jerozolimie dn. 25.VI.1926 r. Nr. 1072 26 Serja 361743.

Sudobicki Szymon zgubił dowód osobisty wydany przez Starostwo Dubieńskie w dn. 22 listopada 1923 r. Serja A. Nr. 345149 wzór Nr. I-szy rej. 3209.

Szmigiel Onufry zgubił książeczkę wójskową wydaną przez P.K.U. we Włodzimierzu dn. 14.XII 1923 r Nr. 364.

Wołoszyn Oniszczuk Foma rocz. 1901 zgubił książeczkę wojskową wydaną przez P.K.U. Łuck w 1923 r.

Ogłoszenia.

Sołtys wsi Kołpytów gminy Świniuchy zgubił pieczątkę kauczukową z napisem: „Sołtys wsi Kołpytów".

Sołtys wsi Romaszówka gm. Ołyka pow. Łuckiego zgubił pieczątkę z napisem: „Sołtys wsi Romaszówka gm. Ołyka pow. Łucki".

Dr. Państw. Łuck 1995 10.XI.27 (250)

WOJEWÓDZTWO WOŁYŃSKIE
KOMENDANT WOJEWÓDZKI
Policji Państwowej
w ŁUCKU.

ROZKAZ № 56/27.

Łuck, dnia 29 października 1927 r.

Dzień 11 listopada wyznaczony został przez Radę Ministrów, jako Dzień Święta Państwowego; równocześnie Pan Minister Spraw Wewnętrznych rozkazem Swoim ustanowił Dzień 11 Listopada, jako doroczne święto Korpusu Policji Państwowej.

Dlaczego właśnie ten dzień?

Czy rozbrzmiewał on odgłosem zwycięskiej bitwy? Czy nasze zwycięskie roty zajęły kraj nieprzyjacielski? Czy bohater jaki świetnym czynem wybił się na czoło narodu?

Nie, w tym szarym dniu listopadowym głucho było w kraju naszym; nie rozbrzmiewały surmy bojowe na terytorjach ziem polskich; ciche msze odprawiały się w świątyniach naszych, a ulicami miast snuły się zwykłe nasze tłumy, między któremi widziało się tu i ówdzie gromadki młodzieży z opaską na ramieniu, z karabinem na plecach.

Dzień, który stał się Dniem Zmartwychwstania, nie przy bojowych ani wiwatowych rodził się wystrzałach, kolebka jego nie była zdobna purpurą, nie w szumie orlich skrzydeł, bez furkotu ułańskich chorągiewek wchodził on w szranki historji! Nie prowadziły go muzyki w tryumfalnym marszu, nie oznajmiały hejnały ni fanfary. Bohaterem tego dnia był zespół dusz ofiarnych, ludzi kraj miłujących, którzy ze wszystkich stanów, ze wszystkich kątów Ojczyzny porwali się z gołemi ramiony na potężnego wroga-okupanta, zdobywając na zaskoczonym znienacka Niemcu karabiny, armaty i mitraljezy!

Nowy bohater Polski, ten zbiorowy symbol zmartwychwstania nie miał stalowej zbroi, ni złotego pasa, ni czerwonego kontusza; ani barwnego munduru, ani amarantów, ni złocistego ryngrafu na piersiach. Bluzę uczniowską widziano obok wytartej odzieży robotnika, szary bez odznak mundur zwolnionego weterana obok wykwintnego palta. A ryngrafem temu bohaterowi była zawsze i nieodmiennie gorąca miłość kraju i wiara w niespożytą moc narodu. Szedł przeciw okupantom bez świetnego umundurowania z magazynów, bez broni z arsenałów.

Powodzenie i zwycięstwo towarzyszyło mu od pierwszej do ostatniej chwili, ale nowy bohater Polski nie zakipiał zemstą; i w tem jest wielkość tego dnia. Polska w dniu owym wzniosła się na najwyższe szczyty miłości bliźniego, boskiej sprawiedliwości. Odbierała co było Jej, z gestem wspaniałomyślnego właściciela, usuwała co było obcem i szkodliwem, ale nie było w tem ani źdźbła małostkowej zemsty. Nie wydzierano broni wrogowi, lecz żądano jej zwrotu, nie wypędzano z naszej Ojczyzny, lecz odsyłano do własnej, ale odsyłano przyodzianego, nakarmionego, nie zadawszy mu rany i nie wymierzywszy policzka. Sprawiedliwość dokonaną została w takich warunkach i sposobie, w jakich ją wykonywują trybunały, stojące na najwyższym szczeblu kultury. W tem tkwi wielkość tego dnia, co stał się świętem zmartwychwstania Polski.

A w szeregu tych wszystkich, którzy uwalniali kraj od najeźdźcy odegrał główną rolę polski żołnierz policyjny—wówczas jeszcze w mundurze milicjanta. On to, nie tylko dzielnie i wytrwale pełnił służbę stróża bezpieczeństwa, ale uniesiony szczytnym zapałem patrjotyzmu, poszedł do walki o zrzucenie jarzma okupantów, do walki o niepodległość Ojczyzny.

Moment ów stał się historyczną chwilą w dziejach polskiej służby bezpieczeństwa. W dniu tym organizacje milicyjne z milicją miejską m. st. Warszawy na czele zrzuciły z siebie kajdany obcych wpływów, a stały się zarodkiem i kadrą dzisiejszego Korpusu Policji Państwowej. Dzień 11 Listopada jest więc w życiu polskiej

służby bezpieczeństwa tem wielkiem ogniwem czynu, które łączy chlubnie tradycje straży obywatelskiej z czasów okupacyjnych z obecną wielką organizacją Policji.

Z wypadkami dnia 11 Listopada 1918 r. łączy się powrót z piętnastomiesięcznej niewoli magdeburskiej ówczesnego wodza bohaterskich legjonów, nieustraszonego od młodości bojownika o wolność, umiłowanego przez tysiączne rzesze narodu człowieka JÓZEFA PIŁSUDSKIEGO. Powrót Jego stał się hasłem, imię sztandarem. Gdy On się znalazł w murach stolicy i ujął w Swe ręce ster losów narodu, zapał ogarnął Polaków i oczy wszystkich zwróciły się ku Niemu z nadzieją i ufnością. W trzy dni po wypędzeniu Niemców Rada Regencyjna złożyła w Jego ręce władzę, a sama się rozwiązała.

I nie uchylił się PIŁSUDSKI od obowiązków, które na Niego spadły. Dzięki niemu utrzymano w stolicy spokój i ład, bez którego ludność zginęłaby w walkach wzajemnych i wymarłaby z głodu. On złagodził waśnie i na żądanie wszystkich wziął w swe ręce tworzenie Rządu i Wojska.

I popłynie przez Polskę w dzień 11 Listopada chóralny śpiew; to w dziewiątą rocznicę cichego szarego dnia listopadowego, w którym spełniony został najwyższy czyn—dźwignięcie Matki z grobu rękoma Jej dzieci—Zmartwychwstanie Polski.

Powracając w rocznicę wielkiego czynu myślą do przeszłości, zastanówmy się dziś, czy my Policjanci Województwa Wołyńskiego, jesteśmy godnymi spadkobiercami chlubnej tradycji i spuścizny, pozostawionej nam przez pierwsze organizacje bezpieczeństwa z roku 1918. Na pytanie to nie można inaczej odpowiedzieć, jak tylko „tak". — Jeśli bowiem tylko myślą wspomniemy ten ogrom ofiarnej pracy w obronie życia i mienia obywatela, wykonanej przez policjanta polskiego na Wołyniu, pracy cichej, bez rozgłosu, ale żmudnej i ciężkiej, — jeśli uprzytomnimy sobie, że Policja na Wołyniu złożyła na ołtarzu służby krwawą hekatombę, wyrażającą się w cyfrze 49 ofiar rannych i poległych śmiercią chwalebną w obronie współobywateli—jeśli rzucimy okiem na cały szereg wspaniałych czynów, dokonanych przez Policjanta na Wołyniu w zabezpieczeniu ładu i porządku publicznego—czyż nie będzie to wystarczającym dowodem tego twierdzenia?!

Policja, która posiada takich bohaterów, jak:

1) post. śł. śl. **Sadowski Rościsław** ze stanu Pow. K-dy P. P. Równe, zginął w dniu 9 stycznia 1921 r. śmiercią tragiczną, zabity przez nieznanego bandytę;

2) przodow. **Witkowski Jacek** z pow. dubieńskiego zginął w dniu 4 czerwca 1921 r. śmiercią tragiczną;

3) przod. **Księżopolski Wiktor** z pow. łuckiego zginął w dniu 3 lipca 1921 r. śmiercią chwalebną w walce z bandytami;

4) poster. **Stachurski August** z pow. kowelskiego zginął w dniu 13 października 1921 r. śmiercią bohaterską w walce z bandytami;

5) poster. **Omelański Jan** z pow. łuckiego zginął dnia 6 listopada 1921 r. w czasie służby patrolowej zamordowany przez bandytów;

6) przod. **Olchowski Michał** z pow. dubieńskiego—raniony dnia 19 września 1922 r. przy legitymowaniu nieznanych osobników;

7) post. sł. śl. **Tyszewicz Czesław** z pow. łuckiego — raniony dnia 25 listopada 1922 r. w walce z bandytami;

8) poster. **Górski Józef** z pow. rówieńskiego — raniony dnia 14 grudnia 1922 r. w czasie czynnego oporu miejscowej ludności;

9) przod. **Błaszczyk Tadeusz** z pow. łuckiego zginął dnia 17 stycznia 1923 r. śmiercią tragiczną zabity przez osobnika, przeciwko któremu prowadził dochodzenia;

10) st. przod. **Paduszyński Roman** z pow. rówieńskiego zginął dnia 6 sierpnia 1923 r. śmiercią tragiczną—zabity przez bandytów;

11) post. **Kurek Stanisław** z pow. rówieńskiego—raniony w służbie dnia 28 sierpnia 1923 r. przez miejscowych osobników;

12) st. post. **Kęcki Roman** z pow. włodzimierskiego zginął dnia 22 października 1923 r. śmiercią bohaterską—zabity przez bandytów;

13) poster. **Abramek Jan** z pow. włodzimierskiego—raniony dnia 22 października 1923 r. w czasie walki z bandytami;

14) poster. **Ciepielewski Joachim** z pow. horochowskiego zginął dnia 12 grudnia 1923 r. śmiercią tragiczną—zabity przez bandytów;

15) poster. **Kicka Józef** z pow. zdołbunowskiego zginął dnia 27 stycznia 1924 r. śmiercią tragiczną—zabity przez bandytów;

16) post. sł. śl. **Weyer Jan** z pow. kowelskiego zginął dnia 19 marca 1924 r. śmiercią tragiczną w czasie walki z bandytami;

17) post. sł. śl. **Krupczak Konstanty** z pow. łuckiego zginął dnia 2 kwietnia 1924 r. śmiercią tragiczną—zabity przez bandytów;

18) aspir. P. P. **Borzych Franciszek** z pow. rówieńskiego zginął dnia 24 kwietnia 1924 r. śmiercią bohaterską—zabity przez bandytów;

19) st. post. **Stefaniak Michał** z pow. rówieńskiego — raniony dnia 24 kwietnia 1924 r. w walce z bandytami;

20) poster. sł. śl. **Osiniak Tadeusz** z pow. kowelskiego—raniony dnia 29 kwietnia 1924 r. przez bandytów podczas zasadzki;

21) poster. sł. śl. **Herman Piotr** z pow. kowelskiego zginął dnia 29 kwietnia 1924 r. śmiercią chwalebną—zabity przez bandytów;

22) poster. **Reutt Kazimierz** z pow. łuckiego — raniony dnia 19 czerwca 1924 r. w czasie pościgu za bandytami;

23) poster. **Wilkowski Konstanty** z pow. dubieńskiego—raniony dnia 5 lipca 1924 r. w czasie walki z bandytami;

24) poster. **Biegański Władysław** z pow. lubomelskiego zginął dnia 20 lipca 1924 r. śmiercią bohaterską—zabity przez bandytę;

25) poster. **Masiarz Antoni** z pow. lubomelskiego — raniony dnia 20 lipca 1924 r. w czasie walki z bandytami;

26) poster. **Nachtman Marjan** z pow. lubomelskiego—raniony dnia 20 lipca 1924 r. w czasie walki z bandytami;

27) poster. **Gabryszek Jan** z pow. zdołbunowskiego zginął na posterunku granicznym dnia 24 sierpnia 1924 r. śmiercią chwalebną w walce z bandą dywersyjną;

28) poster. **Marcinkowski Leon** z pow. zdołbunowskiego raniony dnia 2 października 1924 r. przez bandytów w czasie obchodu na granicy;

29) st. poster. **Pawełko Jan** z pow. włodzimierskiego raniony dnia 5 października 1924 r. przez bandytę;

30) poster. **Chlebowski Bronisław** z pow. dubieńskiego—raniony dnia 21 października 1924 r. w czasie służby przez miejscowych osobników;

31) poster. **Jankowski Józef** z pow. zdołbunowskiego — raniony dnia 30 października 1924 r. w czasie walki z bandą dywersyjną na granicy;

32) poster. **Jackowski Bernard** z pow. włodzimierskiego -raniony dnia 30 października 1924 r. w czasie walki z bandytami;

33) st. post. **Kowalski Zdzisław** z pow. zdołbunowskiego zginął dnia 5 listopada 1924 r. śmiercią chwalebną—zabity na granicy przez członków bandy dywersyjnej;

34) poster. **Przybylak Jan** z pow. zdołbunowskiego zginął dnia 17 lutego 1925 r. śmiercią bohaterską—zabity przez członków bandy dywersyjnej;

35) st. poster. **Siewierow Bolesław** z pow. włodzimierskiego—raniony dnia 26 marca 1925 r. podczas służby przez bandytów;

36) poster. **Szmigielski Wincenty** z pow. włodzimierskiego zginął dnia 28 marca 1925 r. śmiercią tragiczną w walce z bandytami;

37) poster. **Szwaja Franciszek** z pow. dubieńskiego — raniony dnia 18 kwietnia 1925 r. w czasie walki z bandytami.

38) przod. **Spaczyński Izydor** z pow. włodzimierskiego poległ śmiercią chwalebną dnia 11 lipca 1925 r. w czasie walki z bandytami;

39) poster. **Chrzanowski Władysław** z pow. rówieńskiego — raniony dnia 13 lipca 1925 r. w czasie walki z bandytami;

40) poster. **Świątnicki Józef** z pow. rówieńskiego — raniony dnia 13 lipca 1925 r. w czasie walki z bandytami;

41) poster. **Bogusz Wiktor** z pow. lubomelskiego—raniony dnia 1 sierpnia 1925 r. w czasie walki z bandytami;

42) poster. **Wójcik Władysław** z pow. kowelskiego — raniony dnia 20 sierpnia 1925 r. w czasie walki z bandytami;

43) poster. **Snochowski Józef** z pow. lubomelskiego poległ śmiercią chwalebną dnia 10 lutego 1926 r. w czasie walki z bandytą;

44) poster. **Derda Wojciech** z pow. włodzimierskiego zginął śmiercią chwalebną— zabity dnia 6 maja 1926 r. w czasie służby patrolowej;

45) poster. **Szmigulan Jerzy** z pow. kostopolskiego—raniony dnia 23 maja 1926 r.

46) poster. **Bienias Jan** z pow. kowelskiego — raniony dnia 24 maja 1926 r. służbie;

47) poster. **Walerysiak Stanisław** z pow. kowelskiego zginął śmiercią tragiczną dnia 16 listopada 1926 r. w czasie pełnienia służby;

48) poster. **Komorowski Franciszek** z pow. łuckiego zginął śmiercią chwalebną dnia 11 października 1927 r.—zabity przez bandytę;

49) poster. **Tałałaj Heronim** z pow. dubieńskiego zginął śmiercią chwalebną dnia 26 października 1927 r. w obronie mienia państwowego przed rabunkiem przez bandytów;

Cześć tym cichym bohaterom za to, że dobrze spełnili swój obowiązek, cześć im, co zaciągnęli się w niebezpieczną służbę, nie mając na oku ni awansów, ni orderów! Cześć im za uczciwość, z jaką wykonywali swe obowiązki. Cześć im jako przejawowi ducha polskiego, tego ducha Piastów i Jagiellonów, który jak zamknięty w kryształowej trumnie przechował się potężny i czysty!

CICHYM BOHATEROM, KTÓRZY ZGINĘLI ŚMIERCIĄ CHWALEBNĄ W OBRONIE WSPÓŁOBYWATELI CZEŚĆ!

Porządek obchodu święta dorocznego Policji Państwowej w dn. 11 listopada 1927 r.

W wykonaniu rozkazu Pana Komendanta Głównego P. P. Nr. 371, zarządzam, co następuje:

1) W dniu 11/XI.1927 r., t. j. w dniu dorocznego święta P. P. zarządzą Komendanci wszystkich jednostek ranne zbiórki wszystkich nie będących w służbie funkcjonarjuszów, którym odczytają rozkaz Komendanta Wojewódzkiego P. P. z dnia 29 października 1927 roku Nr. 56/27 i odbędą z podwładnymi pogadanki na temat wypadków historycznych, związanych z pamiętną datą 11.XI.1918 roku. Na ranną zbiórkę w komisarjatach powołane być mają wszystkie 3 plutony.

2) Przy apelu wywoływane być mają nazwiska tych funkcjonarjuszów, którzy należąc kiedykolwiek do składu danego komisarjatu lub posterunku, zginęli zaszczytnie przy pełnieniu swych obowiązków służbowych lub w związku z ich pełnieniem. Na apel poległych, prawoskrzydłowy odpowiada: „Zginął śmiercią chwalebną w obronie współobywateli".

3) Nu posterunkach (komisarjatach) w miastach powiatowych,. posiadających 1 tylko posterunek (komisarjat), zbiórkę ranną przeprowadza osobiście komendant powiatowy lub zastępca. Zbiórka w tym dniu powinna być jaknajliczniejsza.

4) Ze względu na charakter służby policji państwowej, nie dopuszczający żadnych przerw w jej całości, dzień święta policyjnego nie jest dniem wolnym od służby. Tok służby w zakresie utrzymania bezpieczeństwa, porządku i spokoju publicznego we wszystkich jednostkach wykonawczych P. P. żadnym zmianom ani ograniczeniom nie ulega.

5) W biurach urzędów policyjnych z powodu równoczesnego święta państwowego pracy nie będzie narówni z innemi urzędami.

6) Budynki, gdzie mieszczą się urzędy biura i koszary oddziałów P. P., winne być w tym dniu udekorowane flagami państwowemi i w miarę możności przybrane zielenią lub dodatkowemi upiększeniami

7) Ponieważ z powodu święta państwowego, przypadającego równocześnie na ten dzień odbędą się w miastach obchody ogólne, Policja Państwowa weźmie udział narówni z innemi organizacjami w uroczystych nabożeństwach i obchodach, przyczem, jeżeli w miastach, posiadających więcej jednostek można będzie uformować oddział nie mniejszy od 24 ludzi wolnych od służby, weźmie P. P. udział w defiladzie ogólnej.

Komendant Wojewódzki P. P.
(—) ADOLF TARNAWSKI
Podinspektor.

Dr. Państw. Łuck, 1903 28 X.27. (300).

ROZDZIELNIK:

Komenda Główna P. P.	1
Główna Szkoła P. P.	1
Redakcja Gazety i Adm. P. P.	1
Komendanci Wojewódzcy P. P.	15
Kom. Gł. P. Wojew. Śląskiego	1
Kom. P. P. m. st. Warszawy	1
Kom. Pow. i Post. P. P. w wojew. woł.	226
Komisarjaty P. P. i Urz. śl.	
Wydziały śledcze: Łuck, Równe i Kowel.	3
Wołyński Urząd Wojewódzki	5
Sądy Okręgowe: Łuck i Równe	2
Urzędy Prokurat. przy S. O. Łuck i Równe	2
Urzędy Starościńskie wojew. wołyńsk.	10
Dyr. Kolei Państw. Lwów i Radom	2
Dyrekcja Cel. w Zdołbunowie	1
Dowództwo Okr. Korp. № II w Lublinie	1
D-wo Żand. Wojsk. w Lublinie	1
Komendant Wojew. P. P. w/m	1
Inspekcja	1
Refer. Adm.	1
Refer. Gosp.	1
Zapas	23
RAZEM	300